

ger og Stalin og Lenin og Pol Pot og alle de store taler, de har holdt gennem tiden, og jeg må blot sige, at det der samfundssyn, som Enhedslistens fortid jo også dækker, jo ikke var så bæredygtigt som det, vi heldigvis taler om her i Folketinget i dag. Men der kommer vel lidt juleglæde ind i Enhedslistens hjerte også på et tidspunkt, så måske livet alligevel er værd at leve.

Ellers må jeg sige, at det jo har været sådan en lidt mærkelig debat i forhold til det, jeg har været vant til siden november 2001, eller de debatter, vi havde dengang. Jeg har været vant til at høre: Jamen det går jo ikke så godt; vi afleverer regningerne til efterkommerne, vi nedbringer ikke gælden, vi har ikke overskud, fordi vi gennemfører skattelettelser, skattestop og grænsehandelslettelser, ledigheden stiger, og jeg ved ikke hvad: Og jeg har hver eneste gang sagt: Jamen vi har en linje, vi fastholder, vores agt er at nedbringe gælden, vores agt er at få folk i arbejde, vores agt er at sikre nødvendige overskud efter skattestop, efter skattelettelser, efter grænsehandelslettelser. Og det er jo så nøjagtig det, der er sket.

Jeg kan i øvrigt sige, at den ledighed, vi har i dag, for så vidt fuldstændig matcher den, vi forudsagde, da vi kom med forårspakken i foråret 2004. Derfor havde jeg jo forventet, at der var sådan en vis selverkendelse i Folketinget af: Hvad er det egentlig, der er sagt? Og hvorfor gik det ikke, som oppositionen sagde, hvorfor gik det egentlig, som regeringen har sagt? For regeringens budskab har jo egentlig hele tiden været positivt, så hvis man egentlig ønsker noget positivt, så skulle man jo glæde sig over, at det er gået bedre, end oppositionen havde forventet, for meningen i politik er vel at gøre ting godt eller måske endda at gøre det bedre end forventet.

Det er rigtigt, som hr. Ole Sohn sagde om finansloven, jeg ved nu ikke om den er fantasiløs, men der var engang nogle, der sagde, at den var kedelig, altså underforstået, at der ingen overraskelser var. Og det er nemlig fuldstændig rigtigt, for meningen er lige præcis, at der ikke er overraskelser, meningen er lige præcis, at vi gennemfører det, som vi har lovet.

Det får mig så lige til at fange det, som hr. Morten Helveg Petersen sagde. Nu er jeg ked af, hvis hr. Morten Helveg Petersen ikke er her, for det er jo ikke så fair at sige noget til hr. Morten Helveg Petersen, når han ikke er her, selv om jeg vil tale pænt om hr. Morten Helveg Petersen, og det kan man jo godt gøre, selv om folk ikke er til stede, det er værre, hvis det er det modsatte. Jeg

går ud fra, at fru Marianne Jelved til en vis grad er i overensstemmelse med de unge radikale.

Kl. 15.30

Det, hr. Morten Helveg Petersen sagde, når vi går ned til ordene, var, at valgløfter prioriteres, at det, der altså var tydeligt hos regeringen, var, at det, man ønskede at gennemføre, var valgløfterne. Jeg ved også, at fru Marianne Jelved har talt om kontraktpolitik. Altså, det er jo et skældsord. At tænke sig, at det, politikerne siger før et valg, i en valgkamp, og det, de nedfælder i regeringsgrundlaget, også er det, de agter at gennemføre!

Der må jeg sige, at det altså er regeringens agt hvert eneste år at bibringe Folketingets opposition den skuffelse, at det, vi lægger frem, for så vidt er det, vi har lovet, eller noget, der er endnu bedre, altså at gøre ting endnu bedre end det, vi egentlig har lovet. Så jeg vil blot sige, at for mig er det jo i virkeligheden en fantastisk flot ros, når det kommer frem, at valgløfter prioriteres.

Så vil jeg også gerne sige, at når det gælder økonomi og Det Radikale Venstre, husker jeg stadig, at fru Marianne Jelved engang sagde om »Danmark 2010«-planen, at det ville være direkte uforsvarligt – sådan husker jeg ordene – hvis ikke man overholdt de forbrugsbegrænsninger, der er lagt ind i planen, alt andet ville være uforsvarligt.

Det er nøjagtig den linje, regeringen egentlig følger. Vi sigter stadig mod, at den ramme, der var lagt ind, 0,5 pct., overholder vi til punkt og prikke. Vi bruger muligheden fuldt ud, men vi har ikke som mål eller noget, vi stræber efter, at overskride grænsen. Derfor er det lidt forunderligt, at De Radikale på den ene side siger, at det er vigtigt at fastholde målene, og på den anden side kommer man selv med ændringsforslag til finansloven, hvor der mangler 3,4 mia. kr. i balancen i 2006, og man løfter forbrugsmålet med 0,5 – altså det dobbelte af det, der er plads til.

Derfor får man lidt den opfattelse, vil jeg gerne sige til fru Marianne Jelved, at der siges et i Det Radikale Venstre, og man gør sådan set lige det modsatte, og det er jo det, der i virkeligheden også er på kollisionskurs med kontraktpolitikken. Derfor forstår jeg egentlig godt aversionen mod det.

Sådan var det også med gældsnedbringelsen, for den nominelle kronegæld, man afleverede, da man forlod regeringsmagten i 2001, var jo større end den, man overtog, hvorimod den nominelle kronegæld, vi har nu, jo er i rekordfald. Det er jo helt unikt. Alligevel er det os, der har